

ESEJ O NAJVELIČANSTVENIJEM AJETU U KUR'ANU

Rifet ŠAHINOVIĆ

Islamski pedagoški fakultet Univerziteta u Bihaću
rifets@hotmail.com

SAŽETAK: Ajetul-kursija, najuzvišeniji ajet u Kur'anu, sažima temeljna vjerovanja islama – Božiju jednoću, Njegovu apsolutnu moć, znanje, prisutnost i vlast nad svim stvorenim svjetovima. Kroz bogatu teološku simboliku i precizno izražene Božije atribute, ovaj ajet vjerniku pruža osjećaj sigurnosti, zaštite i smisla u svijetu punom izazova. U hadiskim predanjima naglašena je njegova važnost, posebno u kontekstu svakodnevne duhovne prakse. Ajetul-kursija nije samo tekst za učenje, već duboka poruka o čovjekovom položaju prema Uzvišenom Bogu, o zaboravu, ograničenosti i stalnoj potrebi za Božijom milošću i uputom. Ovaj rad nastoji ukazati na slojevitost značenja Ajetul-kursija i njegovu ključnu ulogu u životu jednog vjernika.

Ključne riječi: *Ajetul-kursija, tevhid, Allahova imena, Božija moć, Kur'an, zaštita, šefa*

Ajetul-kursija – najveličanstveniji ajet u Kur'anu

Brojni su hadisi koji govore o važnosti ovoga ajeta, a jedan od njih je onaj u kojem Allahov Poslanik, a.s., kaže: "Kad htjedneš leći u svoju postelju, prouči Ajetul-kursij pa će ti Allah poslati meleka čuvara i šejtan ti se neće približavati dok ne osvaneš" (El-Buhari, vidi: Murić, 2012:262).

Allahov Poslanik također je rekao: "Ko prouči Ajetul-kursiju nakon svakoga propisanog namaza, samo ga smrt dijeli od ulaska u Džennet" (En-Nesai', vidi: Murić, 2012:261).

Ajetul-kursija pruža utočište i zaštitu čovjeku na Zemlji. Naime, čovjek živi u svijetu velikih izazova, neizvjesnosti i kontradiktornosti. I tako je oduvijek, s tim da je u današnje vrijeme sve to još i jače izraženo. Zbog toga je čovjek u stalnoj potrazi

za sigurnom lukom u svijetu koji na neki način raspolučuje njegovo biće. Po sadržaju i značenju Ajetul-kursija čovjeku pruža utočište i zaštitu u pojavnom svijetu.

Kako saznajemo iz predanja, Ajetul-kursija je najveličanstveniji ajet u Kur'anu. Pokušat ćemo samo jednim mogućim iz mnoštva njegovih značenja da ukažemo na značaj ovog ajeta u životu jednog vjernika. Ajet počinje konstatacijom:

Allah je, nema boga osim Njega.

Ova rečenica je vrlo kratka, jednostavna za razumijevanje, ali sadržajno iznimno bogata i njome je izraženo svojstvo Uzvišenoga Boga – svojstvo jedinosti (*et-tevhid*). Kur'an započinje poglavljem El-Fatihe, a ta kur'anska sura i Ajetul-kursija iz druge kur'anske sure El-Bekare, počinju

spominjanjem vlastitog Božijeg imena – Allah. U prvoj kur'anskoj suri El-Fatihi (Ona koja otvara) Allahu se izriče svaka zahvala (*El-Hamdulillah*), dok se u Ajetul-kursiji naglašava da je samo Allah Bog (*Allahu la ilahe illellah*). Ovdje se na jedan vrlo posredan način napominje čovjek, po prirodi sklon zaboravu, da postoji specifičan oblik zahvale (*el-hamd*) koji pripada samo Jednom i Jedinom Gospodaru, Stvoritelju svega. Početak Ajetul-kursije u potpunosti negira sve ono što pretendira na svojstvo božanstvenosti (*la ilahe*) jer to pripada apsolutno Bogu, Jednom i Jedinom. A na stranicama Kur'ana čitamo da mnoštvo stvari i ljudskih osobnosti na ovom svijetu što se takmiči da zauzmu u ljudskom biću mjesto božanstvenosti. U suštini, početak najveličanstvenijeg ajeta upozorava čovjeka da nema

drugog boga osim Allaha; a ono što neki ljudi oslovljavaju božanstvom ne posjeduje nikakva svojstva koja priliče Bogu; jedino je Allah dostojan da bude obožavan; ljudi pred Njegovom veličanstvenošću trebaju spustiti svoje lice i čelo na zemljanu prašinu; od Njega sve počinje i Njemu se sve vraća. Kur'an na nekoliko mjesta savjetuje ljude da pogledaju one koji svoje strasti (*heva'*) za božanstva uzimaju (npr. El-Furkan, 43).

Ljudskoj prirodi je svojstveno da obožava jednog Boga. Možemo primijetiti da sve religije teže u svojem učenju ka dolasku do Božije jednoće. Pa čak i politeističke religije govore o vrhovnom božanstvu. Zašto? Zato što je jedino prirodno da čovjek robuje jednom Bogu. Islam je na najoriginalniji način saopćio Božiju jednoću kroz rečenicu: *La ilahe illellah*. O Božijoj jednoći i jedinstvu na najupečatljiviji i najjasniji način govori upravo Ajetul-kursija.

On je Onaj Živi i Samoopstojeći

U ovom časnom ajetu se spominju još dva Božija svojstva – Vječnoživi (El-Hajj) i Sveopstojni/Samoopstojni (El-Kajjum). Zadržimo se malo na značenjima ovih Božijih imena. Ajetul-kursija ovdje jasno pokazuje čovjeku da treba obožavati Vječnoživog, Samog o Sebi opstojećeg, izvora svakog bića, a to je Jedan i Jedin Bog.

Zašto je važno razmišljati o Bogu kao o Vječnoživom (El-Hajj). Fenomen života je najsnažnija manifestacija općenito moći u pojavnom svijetu. Svaki oblik života na Zemlji je manifestacija atributa Vječnoživog (El-Hajj), koji posjeduje Uzvišeni Allah. Šta je suština života i gdje je krajnji smisao – pitanja su koja plijene ljudski um otkako postoji život na Zemlji. Sjaj uglancanih predmeta na površini Zemlje što odbijaju sunčevu svjetlost i presijavanje kapljica, zorno pokazuju ljudskim bićima da ti bljesci nisu ništa drugo do manifestacija i odraz jednog Sunca. Ustvari, bljesci svjetlosti svojim različitim jezicima podsjećaju svakog

čovjeka na postojanje Sunca te prstima svjetlosti pokazuju na njega.

Isto je i sa svjetlucanjem života svakog bića na površini zemlje i u moru, a koji nastaju Božijom moći i vrhunskom manifestacijom Savršenog te Njegovih imena El-Hajj i El-Muhji. On je Oživotvoritelj (El-Muhji). Otuda muslimanski učenjaci tvrde da su Božija imena i atributi samo korijenje svakog oblika postojanja života na Zemlji i nebesima, na kopnu i u moru. Sve opstoji, održava svoju egzistenciju, jednostavno u životu je – zahvaljujući manifestaciji Božijih imena.

Sve opstoji pomoću Božijega imena El-Kajjum (Samoopstojni, Sveobdržujući, Sveopstojni), a sve živi preko Božijega imena El-Hajj (Sveživi; onaj koji daje snagu svemu u pojavnom svijetu). Allah je sve stvorio, a potom sve stvoreno obdržava, omogućava mu da i dalje postoji. Prema tome, Uzvišeni Stvoritelj ovog svemira je Samoopstojan, odnosno On Sam po Sebi opstoji i Sam po Sebi traje, dok sve ostale stvari opstoje po Njemu. Kad bi samo na jedan tren svemiru bila uskraćena ova veza vlastite opstojnosti sa Samoopstojećim (El-Kajjum), cijeli svemir bi nestao. Nastanak, održanje i trajnost nebeskih tijela u svemiru vezani su za smisao Božije sveopstojnosti. Odsustvo manifestacije ovog atributa, makar i na trenutak, izazvalo bi rasulo miliona nebeskih masiva u beskrajnom svemiru, koji bi – međusobno se sudarajući – propali u jaz nepostojanja.

Na samu manifestaciju Sveopstojnog, svojstva po kome zaista sve opstoji, ukazano je ljudima i na stranicama Kur'ana:

Pa neka je slavljen Onaj u Čijoj je ruci vladavina nad svim (Ja-Sin, 83).

U Njega su ključevi nebesa i Zemlje (Ez-Zumer, 63).

I nema nijednog živog bića, a da On ne drži njegov povodac (Hud, 56).

I ne postoji ništa, a da riznice toga ne posjedujemo (El-Hidžr, 21).

Kako god nije omeđen mjestom, tako je Svojom moći i znanjem prisutan na svakom mjestu; kako god je svaka stvar na krajnjoj udaljenosti od Njega (On je svemu bliži od bilo čega), tako Vječno Živi i Sveopstojni u ovom smislu nema premca, ni sudionika, ni pomoćnika, ni druga. Sve to je u odnosu na Njega apsurdno. Ovo su samo neka značenja Božanskog imena El-Kajjum, bez čije manifestacije ništa ne može u životu opstati. Prevodioci na bosanski jezik uglavnom ime El-Kajjum prevode kao Vječni, Održavatelj, Samoopstojeći Održavatelj ili samo kao Samoopstojeći.

Može se zaključiti da se sve opstojeće u svom postojanju, trajnosti i održanju oslanja na Bespočetnog i Samoopstojnog. Kako god svaka stvar opstoji o Njemu, isto tako se sva stanja i sve situacije svih stvari skupa vezuju za smisao Božije samoopstojnosti jer se sve vraća na svoje težište: *I Njemu se vraća svaka stvar* (Hud, 123).

Daljnji smisao Ajetul-kursije ukazuje na vrhunsku manifestaciju Njegova imena El-Kajjum:

Ne obuzima Ga ni pospanost ni san.

Uzvišenog Boga ne obuzima ono što je svojstveno ljudskim bićima: san i umor. Niti jedno stvorenje na Zemlji ne posjeduje vlastitu energiju za život. Prema tome, svim bićima je potrebno da se smire na trenutak kako bi prikupili snagu za dalje. Znači da je svakom stvorenju potreban odmor, a najbolji odmor je san. Kada je čovjek u stanju sna, on prestaje funkcionirati – zaboravlja, ne sjeća se ničega, nemoćan je, nesposoban za bilo šta. Čovjek ne bi izdržao biti stalno u budnom stanju, jednostavno bi ga savladao umor. U Ajetul-kursiji jasno se naznačava Božije svojstvo – ne obuzima Ga drijemež, niti san. Kada bi Onaj Koji obdržava život na Zemlji makar na jedan tren (koliko je treptaj ljudskog oka) ostavio bez nadzora Zemlju (usljed naleta sna, drijemeža, umora), na njoj bi

nestalo života. Kur'anska proklamacija u Ajetul-kursiji:

*Njegovo je ono što je na nebesima,
kao i ono što je na Zemlji*

je dovoljna za svakog čovjeka koji promišlja svakodnevnu stvarnost. Međutim, današnji čovjek zaboravlja očigledne istine. Dvije osnovne karakteristike čovjeka od Adema, a.s., do danas jesu zaborav i neodlučnost (Ta-Ha, 115). Adem, a.s., kao prvi čovjek bio je vremenski najbliži *misaku*, tome primordijalnom ugovoru između Stvoritelja i ljudskih duša u preegzistentnom vremenu (*ezelu*). Dakle, u Ademovom unutarnjem biću je svježije odjekivao onaj ezelski pristanak svih ljudskih duša (da, svjedočimo Tebe za Gospodara/*bela šehidna*), ali je ipak – i pored tog još svježeg sjećanja – učinio grešku. Kako? Kur'an jasno naglašava da je to zbog njegova zaborava i nepokazivanja odlučnosti (*fe nesije ve lem nedžid lehu azmen*). Prema tome, najveći problem čovjeka na ovome svijetu jeste to što zaboravlja ono što je važno: zaboravlja djecu, roditelje, prijatelje, a naposljetku i svoga Stvoritelja. Zato islam traži konstantnu svijest o Bogu i izvršavanje ibadeta jer je to najučinkovitiji metod za odagnanje čovjekovog zaborava.

Temeljni čovjekov zaborav jeste da u osnovi njemu ništa ne pripada na Zemlji. Čovjekov dolazak na ovaj svijet i odlazak s njega na tabutu uvjerljivo govore u prilog činjenici da čovjeku uistinu ništa ne pripada, ništa nije stvarno njegovo. U Ajetul-kursiji se to iznova potvrđuje, daje se do znanja čovjeku: *Njegovo [Allahovo] je sve što je na nebesima i sve što je na Zemlji!* Može li to ovaj savremeni čovjek prihvatiti, razumjeti i ponašati se u skladu s tim? Teško, ali to je isključivo njegov problem i ni u kojem slučaju ne predstavlja prevaziđenost kur'anske proklamacije upućene čovjeku današnjice.

Ko bi mogao posredovati kod Njega bez dopuštenja Njegova?!

U skladu sa Svojom moći i milošću, Allah dopušta Poslaniku, a.s., da se zauzme kod Njega za svoj ummet. Pravo zauzimanja imat će meleci, pejgamberi, iskreni Allahovi robovi, evlije i šehidi. Ajetul-kursija naglašava da se samo onaj kome Allah dopusti može kod Njega zauzeti za drugoga. Prema tome, osoba kojoj bude dopušteno zauzimanje (*šefa'at*) Njegovom voljom mora biti pokorna svome Stvoritelju. Međutim, sunijska ulema je u svojim temeljnim akaidskim risalama stalno naglašavala da je šefadžija samo medij kroz koji protječe dova za drugoga, a to hoće li dova biti prihvaćena zavisi isključivo od Božije volje. Dakle, zbog Njegove veličine, uzvišenosti i veličanstvenosti, niko se neće usuditi da se zauzima za drugoga osim uz Njegovo dopuštenje. U povijesti muslimanskog mišljenja mnogo tinte su potrošili teolozi o temi šefaata. Neki su čak odbacivali šefa'at kao vid posredništva, što je suprotno duhu islamskog učenja. U Ajetul-kursiji se skreće pažnja čovjeku pri umovanju o ovoj temi na jednu drugu dimenziju – ništa se ne dešava bez Božijeg dopuštenja, pa čak ni zauzimanje kod Njega. Allaha Dragoga treba moliti za dopuštenje da nas obgrli Njegova milost pa i pod vidom zauzimanjem drugih kod Njega.

Allah zna ono što je pred njima [ljudima], kao i ono što je iza njih, a oni ne mogu od Njegova znanja obuhvatiti ništa osim onoga što On htjedne.

Doslovan prijevod ovog dijela Ajetul-kursije ima značenje – Allah zna ono što je među njihovim rukama i ono što je iza njih (*ja'lemu ma bejne ejdihim ve ma halfehum*). Klasični komentari Kur'ana uglavnom se slažu da se to odnosi na ono što se desilo prije njih i na ono što će se desiti poslije njih. *Ono što je među rukama (ma bejne ejdihim)* ustvari leži otvoreno između njih. Na taj način *ono što je iza njih (ma halfehum)* označava ono što je izvan mogućnosti ljudskog shvatanja ili

opažanja. Budući da Ajetul-kursija u cijelosti govori o Božijoj moći i sveznanju, ovaj njen dio može značiti da Allah zna sve ono što je otvoreno pred ljudima i sve ono što je skriveno od njih.

Prema tome, Božija odredba u vezi s čovjekom direktno je povezana s Njegovim znanjem o onome prije i onome poslije (što će se tek desiti). Zato se ljudi trebaju pomiriti s Njegovom odredbom. Čovjek se vrlo često usljed nerazumijevanja ovog principa ne može pomiriti sa svojom sudbinom jer nije spoznao u potpunosti ni ono prethodno, a kamoli ono što slijedi. Božije znanje nije znanje momenta, trenutka. No, ljudsko jeste. Čovjek brzo zaboravlja ono što se desilo, a ne zna ništa o onome što tek dolazi. Ako ponešto i zna, to je samo zato što mu je Allah, dž.š., dopustio da dostigne taj stepen. Allah inače dopušta ljudima da od Njegovog sveznanja imaju jedan dio kako bi im koristio u životu: (...) *a oni ne mogu od Njegova znanja obuhvatiti/dostići ništa osim onoga što On htjedne.*

Ajetul-kursija govori i o Božijem prijestolju:

Njegovo Prijestolje (kursij) i nebesa i Zemlju obuhvata.

Ovaj dio najveličanstvenijeg ajeta u Kur'anu ponovo nas podsjeća na Božiju jednoću. Neki klasični komentatori Kur'ana su ovo tumačili u smislu da Allah ima prijestolje koje obuhvata nebesa i Zemlju, ali nisu odobravali nikakvo poređenje s njim. Bilo je i onih koji su smatrali da Prijestolje (El-Kursij) treba shvatiti u značenju Božije moći, vlasti te Njegova gospodarenja i znanja. Komentator Kur'ana Er-Razi je naklonjen mišljenju da ova riječ označava Božije veličanstvo i neopisivu, vječnu slavu.

El-Kursij (doslovno katedra, stolica, prijestolje) obuhvata sve univerzume. U suri El-En'am (13) kaže se da Allahu pripada sve ono što može smiriti ljude u toku dana i noći. Kada vjernici traže pomoć,

oni su svjesni te Božije svemoći, dov u čine Njemu Koji sve prožima Svojom moći, vlašću i znanjem. On prožima (El-Muhit) sve na Zemlji i nebesima. To vjerničko saznanje je ogromno, stimulirajuće pri duhovnom pročišćenju na ovom svijetu, posebno u stanju kada se putem dove obraća Stvoritelju svjetova. U jednom predanju, u sličnom kontekstu, kaže se da je dova vjerničko stanje u kojem nije posebno potrebno ništa izustiti.

Postoje četiri mišljenja o značenju kur'anske riječi *el-kursij*. Prvo, *kursij* je ogromno, nefizičko tijelo koje obuhvata nebesa i Zemlju. Jedni smatraju da je *kursij* isto što i Arš. Drugi nisu tog mišljenja pa kažu da je *kursij* ili ispod Arša (a iznad sedmog neba) ili ispod Zemlje. Drugo, pod pojmom *kursij* se misli na vlast, moć i gospodarenje. Treće, *kursij* znači znanje jer se ono naslanja na nešto, a to nešto je *kursij*. Četvrto, *kursij* je slika i predstava Allahovog veličanstva i Njegove uzvišenosti (Er-Razi, *Et-Tefsir el-Kebir*). U svakom slučaju, kad se spominje Božiji *kursij*, želi se istaći Božija vlast nad svime što postoji, Njegova neograničena moć, Njegovo davanje života svim stvorenjima. Koje god od ovih značenja da uzmemo, preostaju nam još tri koja, također, imaju nešto u sebi što nas privlači.

Da zaključimo ovaj dio naših promišljanja: raznolika su i slojevita značenja Božije riječi, a nedostižna su u smislu da ih ljudski um može obujmiti. I najvažnije – Allah je Jedan i Jedini po Svojim svojstvima, imenima, po Svojoj biti i po Svom biću.

I Njemu ne dojadi održavanje njihovo.

Pojam *dojadi* dolazi u značenju *nije Mu teško i ne zamara Ga*. Stvoriti, održavati i starati se o stvorenome ne predstavlja ama baš nikakvu teškoću, nikakav teret za Uzvišenog Allaha. On jedini ima apsolutnu egzistenciju, apsolutno je Živi, a sve ostalo dobija život od Njega na dar. On sve zna, štaviše, Allah je jedini apsolutni Znalac, a način održavanja svega stvorenoga ostaje tajna koju samo On poznaje.

Ajetul-kursija otpočinje s jednim od lijepih Božijih imena (vlastitim imenom Allah), a završava se spominjanjem lijepih imena El-'Alijj i El-'Azim:

On je Uzvišeni, Veličanstveni.

Budući da Allaha ništa ne može umoriti, na samom kraju Ajetul-kursije se kaže kako je On u svojim svojstvima uzvišen i veličanstven. To su svojstva koja nemaju smjer ili granicu – On je stalno uzvišeniji od bilo koga, iz čega proizlazi da se s Njim niko ne može porediti.

Upravo zbog važnosti Ajetul-kursije, ulema mu je u svojim tumačenjima posvećivala posebnu pažnju i ovako ga analizirala: ima 50 riječi, 185 harfova i u njemu se spominje pet Allahovih lijepih imena (Allah, El-Hajj, El-Kajjum, El-'Alijj i El-'Azim); ovaj ajet pruža izvanrednu zaštitu od prokletog šejtana i njegovog djelovanja onome ko ga uči; preporučuje se učiti ga pri polasku na spavanje. U jednom

predanju se kaže da Allah odredi meleka čuvara čovjeku koji prouči Ajetul-kursiju kako bi ga čuvao sve dok se ne probudi.

Zaključak

Ajetul-kursija predstavlja jedan od najvažnijih i najdubljih ajeta u Kur'anu, ističući Božiju veličinu, moć i neograničeno znanje. Njegova poruka je univerzalna i trajna, podsjećajući vjernike na stalnu Božiju prisutnost i nadzor nad svim stvorenjima. Ovaj ajet nas uči o Božijoj jednoći, što je temelj islamskog vjerovanja. Njegova uloga u duhovnom životu pojedinca je neprocjenjiva, jer donosi sigurnost i mir u srcu. Kroz učenje i razmišljanje o ovom ajetu, vjernik jača svoju povezanost s Bogom i osvještava svoju zavisnost o Njegovoj milosti. Također, Ajetul-kursija podsjeća da nijedna sila ne može postojati bez Božije dozvole i da je Allah jedini pravi zaštitnik. Ovaj ajet ima posebnu ulogu u zaštiti od zla i iskušenja, što dodatno ističe njegovu važnost u svakodnevnom životu. U konačnici, Ajetul-kursija poziva na svijest o Božijoj prisutnosti i stalnom nadzoru, što vodi ka dubljoj duhovnoj disciplini i odgovornosti čovjeka u pojavnom svijetu. Kroz redovno učenje i razmišljanje o ovom ajetu, vjernici mogu pronaći snagu i nadu u svim životnim situacijama. Stoga je njegovo značenje i uticaj nezaobilazno za svakoga ko želi dublje razumjeti suštinu islama i svoje mjesto u svijetu.

Preporučena literatura

Abd al-Karim, Balil (2019). *Kur'anska terminologija*. Sarajevo: CNS.
 Al-Qijjam, Omer Hasan (2020). *Literalni aspekti kur'anskog teksta*. Sarajevo: CNS.
 Asad, Muhammed (2004). *Poruka Kur'ana*. Sarajevo: El-Kalem.

Glasse, Cyril, (2006). *Enciklopedija islama*. Sarajevo: Libris.
 Grabus, Nedžad (2010). "El-Gazalijevo učenje o spoznaji uzvišenog Boga". U: I. Bušatlić, ur. Zbornik radova. Sarajevo: Fakultet islamskih nauka, 185–201.

Fatić, Almir (2014). *Kur'anski semantički kontekst*. Sarajevo: El-Kalem.
 Murić, Kadrija (2012). *Vrijednosti Kur'ana i njegovih sura*. Skopje.
 Rahman, Fazlur (2011). *Glavne teme Kur'ana*. Sarajevo: CNS.

الموجز

مقال عن أعظم آية في القرآن الكريم

رفعت شاهينوفيتش

آية الكرسي، أعظم آية في القرآن الكريم، تجمع معتقدات الإسلام الأساسية: توحيد الله، وقدرته المطلقة، وعلمه، وجوده، وسلطانه على جميع العوالم. تمنح هذه الآية المؤمن - بما تحتويه من رمزية دينية ثرية ووضوح دقيق لصفات الله - شعوراً بالأمان والحماية وإدراكاً للمعنى في عالم مليء بالتحديات. وقد أكدت الأحاديث النبوية على أهميتها، وخاصة في سياق الممارسات التعبدية اليومية. وآية الكرسي ليست مجرد نص يُتلى، بل هي رسالة عميقة عن موقف الإنسان من الله تعالى، وعن النسيان، والعجز البشري، والحاجة الدائمة إلى رحمة الله وهدايته. يحاول الكاتب في هذا المقال إبراز معاني آية الكرسي ودورها المحوري في حياة المؤمن.

الكلمات المفتاحية: آية الكرسي، التوحيد، أسماء الله الحسنى، قدرة الله، القرآن الكريم، الحماية، الشفاعة.

Summary

AN ESSAY ON THE MOST MAGNIFICENT
AYAH OF THE QUR'AN

Rifet Šahinović

Ayat-al-Kursi, the most magnificent ayah in the Qur'an, encompasses all the fundamental beliefs of Islam: the Oneness of God, His absolute power, His omnipresence and omniscience, and His rule over all the creation, all the created worlds. Multi-level theological symbolism and precisely described attributes of God, this ayah offers a believer a sense of security and protection in this world packed with challenges. The Hadith tradition emphasises the significance of this ayah, especially in the context of everyday practice. Ayat-al-Kursi is not only the text for reciting, but rather a very comprehensive message for mankind relating to man's position in Relation to the Almighty God, about forgetfulness, limitations, and man's constant need for God's mercy and guidance. This article aims to point out the multi-levelled meanings of Ayat-al-Kursi and its significance in the life of a believer.

Keywords: Ayat-al-Kursi, tawheed, Allah's names, God's power, Qur'an, protection, shifah